

Választási esély-latolgatás 1945 nyarán ⁽¹⁾

Az 1945. július elején, feltehetően az MTI egyik munkatársa által a Kisgazdapárt vezetősége vagy egyik vezetője részére készített bizalmi jelentés a párt választási esélyeit, a rivális pártok kilátásait, társadalmi pozícióját, tevékenységét veszi számba, miközben a társadalom helyzetéről, a politikai élet aktuális eseményeiről és problémáiról is részletes tájékoztatást ad.

Bevezetés

A második világháború után az 1945 őszi megtartott országgyűlési választás jelentette a magyarországi politikai rendezés egyik legfontosabb elemét. Ennek szükségességét a jaltai konferencia mondta ki, amelynek hatására a Független Kisgazdapárt már február végén választójogi törvényjavaslat kidolgozására szólította fel az Ideiglenes Nemzeti Kormányt. Az ország nyugati területein tartó harcok miatt azonban a választást még nem lehetett megtartani.

A politikai megmértetés a továbbiakban is foglalkoztatta a pártokat, így május folyamán (a május elsejei nagy tömeggyűlésük sikerén felbuzdulva) immár a Magyar Kommunista Párt is hitet tett a választások megtartása mellett. Elsődlegesnek a budapesti törvényhatósági választásokat tartották, és csak ezek után sorolták az országgyűlési választások megtartását. A lehetséges időpontokat őszi tervezték, bár Rákosi Mátyás úgy nyilatkozott, hogy mindez akár 1946 tavaszáig is kitolódhat. A kommunista vezetőket elsősorban a rossz nyári termés aggasztotta, hiszen egy nyári választás esetén a rossz közellátás, az infláció és a gyenge terméseredmény okozta elégedetlenség nem kedvezett volna a baloldálnak.

A választások megtartásának szükségességét minden párt még májusban elismerte. Azonban sem a választások időpontja, sem a módja nem tisztázódott még május-június folyamán, bár a pártok különböző mértékben, de megkezdték felkészülésüket a választásokra. Mindegyik párt tömegbefolyása, illetve kormányzati szerepe növekedését remélte egy sikeres választás révén. A külföldi országok ügyvivői júniustól tájékoztatták kormányait egy magyarországi választás lehetőségéről.

A Független Kisgazdapárt különösen fontosnak tartotta a választási sikert, ugyanis ezzel mind parlamenti, mind pedig kormányzati pozícióinak nagyarányú javulását várta.

A Magyar Nemzeti Függetlenségi Frontot alkotó másik fő párttal, az MKP-val - június-július folyamán - egyre romlott a Kisgazdapárt kapcsolata. Az ellentétek egyik oka a rendőrség összetételének az FKGP szempontjából kedvezőtlen megoszlása volt, hiszen a kommunista párt (és részben a Szociáldemokrata Párt) elsősorban túlsúlyal bírt a rendőrség szervezetében. A korábbi állomány 70-80%-a kicserélődött, és a hetven magas rangú rendőrtisztviselő közül kb. 91-92% a munkáspártok, 4-5% a kisgazdapárt híveiből került ki. 3-4% pártönkívüli volt. A vezetőket szinte kivétel nélkül az MKP-SZDP köréi adták, a legénység döntő többsége is követőikből állott. Az ekkor felállított politikai rendőrségen ez az arány még nagyobb volt.

A kisgazdapárt a nyár folyamán egyre erősebben támadta a rendőrség tevékenységét és működését, és bár minden alkalmat és fórumot megragadtak a kialakult helyzet megváltoztatására, a kommunista párt ellenállását nem tudták legyőzni. A rendőrség ügye azonban változatlanul napirenden maradt, és június elejétől szinte minden kisgazda-gyűlésen felvetették a rendőrség helyzetét.

A rendőrség más viszonylatban is a figyelem középpontjába került. Július 4-én lezajlott egy jelentős rendőrtüntetés, ahol a tüntető rendőrök az alacsony bérek és a nem kielégítő működési feltételek ellen léptek fel. Ezer rendőr és rendőrnemző vonult fel a Pénzügyminisztérium elé, egy küldöttség pedig Vásáry István pénzügyminisztert kereste fel. Vásáry kijelentette, hogy az aktuális minisztertanácson benyújt egy rendezet-tervezetet, amely rendezi a rendőri fizetések ügyét. Ennek nyugtázása után a tömeg a Belügyminisztériumhoz vonult, ahol Erdei Ferenc miniszterhez egy memorandumot nyújtottak be a fizetések azonnali rendezését, négyheti fizetéses szabadság megadását, és egyéb kedvezményeket követelve. Erdei ígéretet tett mindenre, és már az aznapi minisztertanácson elfogadták a követeléseket.

A Nemzeti Parasztpárt, sőt a Szociáldemokrata Párt is gyakran sérelmezte a rendőrség ügyeit, bár ők nem annyira a karhatalom hibáit, hanem inkább az MKP túlsúlyának mértékét hangsúlyozták. Ezt kihasználva, valamint más aktuális ügyekben is, a kisgazdapárt kapcsolatot keresett az SZDP-vel, és április-május folyamán kísérletet tett - a kommunista ellenesség alapján - az 1943-ban kötött szövetség, valamint az illegálisban kialakult konszenzus felújítására. Az SZDP elhárította a kezdeményezéseket, sőt együttműködése a kommunista párttal még szorosabbá vált.

A rendőrség tevékenysége, valamint a választások mellett számos egyéb esemény is befolyásolta a nyár első két hónapjában a politikai életet, és ezzel egyetemben a közhangulatot.

Jelentős előrelépés volt, hogy megkezdődött az ország újjáépítése, amely lényegében a kommunista párt által elképzelt úton haladt. Az MKP által áprilisban elkészített gazdasági program a közlekedés helyreállítását tekintette a legfontosabbnak, és ezen belül is a vasút fejlesztését. Erre gazdasági és pénzügyi rendelkezések egész sorát hozták, és a későbbiekben mozgalmat indítottak a tervek minél nagyobb arányú végrehajtására, sőt azok meghaladására. Gerő Ernő miniszter május 21-én adta ki a jelszót: „Arccal a vasút felé!” Hét hónap alatt kellett helyreállítani 10 000 vasúti kocsi, és 900 mozdonyt. A kisgazdapárt erre reagálva - Kovács Béla földművelésügyi miniszterrel az élen - propagandájában az „Arccal a mezőgazdaság felé!” jelmondatát hangoztatta.

Ezzel egy időben zajlott le egy jelentős és kissé propagandisztikus jellegű esemény: a Szovjetunió - észlelve a magyarországi közellátási nehézségeket - a márciusi élelmiszer-osztási akcióját megismételve, júniusban újabb számottevő mennyiségű élelmiszert (18 000 tonna gabonát, 1400 tonna húst, 900 tonna sót, 180 tonna kávé), valamint teherautókat, sőt, 100 000 nm ablaküveget adományozott Budapest lakosságának. Ekkor már Vas Zoltán volt a főváros polgármestere, aki a közellátásügyi kormánybiztoságot hagyta ott a nagyobb befolyást biztosító posztért cserébe, és hatalmas igyekezettel kezdett bele a főváros életének és ellátásának rendezésébe. Működése és eredményei igen ellentmondásosak, és már a kortársak is gyakran illették kritikával ad hoc jellegű intézkedéseit.

A meglévő társadalmi ellentéteket már nyáron több minden jelezte. Július 3-án - a már sokat tapasztalt emberek számára is - meglepő esemény történt. A Műegyetemen, egy előadás közben 25-30 gumibottal felszerelkezett ifjú rontott be a terembe, és egy előre elkészített lista alapján neveket soroltak fel, olyan első éveseket, akiket *reakciónak* minősítettek. Ezeket azonnal ki is emelték a padsorokból, és átvitték egy üres tanterembe, ahol ütlegek közben további reakciók neveiről faggatták őket. Az eredmény újabb nyolc név lett, akiket ismétlenül kiemelték a padok közül, de „meggyőzésükre” már nem került sor, az időközben megérkező rektor véget vetett az akciónak. Kiderült, hogy a gumibotos látogatók nem is egyetemisták, hanem a SZIT tagjai voltak. (A SZIT (Szakszervezeti Ifjúsunkás- és Tanoncmozgalom) a Szakszervezeti Tanács Ifjúsági titkárságának kezdeményezésére - kommunista, szociáldemokrata háttérrel - jött létre az üzemi munkás fiatalok szervezésére.)

A kisgazdapárt az ilyen jellegű ügyeket egyre veszélyesebbnek ítélte, és mind erőteljesebben tiltakozott ellenük. Június végén a párt néhány vezetője a korábbiaktól eltérő, határozott hangot ütött meg felszólalásai során, többek között Varga Béla alelnök, aki az ekkor tartott beszédeiben az élet- és vagyonbiztonság, valamint az erkölcsi kritériumok helyreállítását követelte, és számos visszasságra mutatott rá. A párt vezetői körében egyre érelődött az az elhatározás, hogy kormányzati szerepvállalásukat nemcsak tömegbefolyásuk révén (ekkor a pártnak 900 000 tagja volt), hanem immár egy teljes körű választással is meg kell erősíteni.

A választások módjának és mikéntjének pontos kidolgozására (a jogszabályok megalkotása, az időpont kitűzése, a résztvevők meghatározása stb.) a későbbiekben, a többi párttal szorosan együttműködve, július-augusztus hónapban került sor.

A kisgazdapárt vezetői igyekeztek minél több információt szerezni a társadalom helyzetéről, pártjuk stabilitásáról és az egyre inkább riválisnak tekintett pártok ügyeiről. Az alább közölt dokumentum egy 1945. július elejéről származó összefoglaló jelentés, amely az összes akkori aktuális problémát és eseményt számba véve készíti fel a pártot a választásokra. Feltehetőleg a Kisgazdapárt vezetősége vagy egyik vezetője számára készült. Szerzője ismeretlen, de vélhetően az MTI egyik munkatársa készítette. Erre enged következtetni az utolsó mondatban szereplő kitétel, amely szerint Szentgyörgyi professzor átadott egy nyilatkozatot a jelentés készítőjének. Szentgyörgyi Albert június, Szovjetunióbéli útjáról július elején valóban adott egy nyilatkozatot az MTI-nek. Ez a nyilatkozat a Magyar Nemzetben is megjelent, és abban a professzor kiemelten szót Szovjetunió tudományos tevékenységéről, a szovjet Akadémia munkájáról, valamint arról, hogy a Szovjetunió *kezébe vette* a világ kulturális életének egységességét. Az akkori aktuális csehszlovákiai történészekre utalva hangsúlyozta, hogy a nemzetiségi kérdés megoldása intelligencia dolga. Véleménye szerint a Szovjetunió nemzetiségi politikája *élő példa* a Kárpát-medence államai számára.

A dokumentum számba veszi a választások elé tornyosuló akadályokat, a választási esélyeket, a rivális pártok tevékenységét és viselkedését, valamint az akkoriban aktuális eseményeket és problémákat.

Forrás

Bizalmas tájékoztató

A politikát némi hullámszásba hozta a választás, amely mindjobban kezdi rányomni a bélyegét az egész politikai életre. Pedig e pillanatban még az is kétséges, lesznek-e egyáltalán választások, s ha lesznek is, legfeljebb két-három hónap múlva kerülhet sor rájuk. Illetékes tényezők mind erősködnek, hogy meglesznek a választások és bizonyos, hogy egyes pártok rajta is vannak, hogy legyenek. Nagy kérdés azonban, vajon a két hangadó párt, a kommunisták és a szociáldemokraták valóban opportunusnak tartják-e a mai körülmények között a választásokat.

Mert mik a kilátások? Köztudomású, hogy az oroszok viselkedése alaposan lejárta a kommunista pártot, mégpedig nemcsak a baloldali értelmiség és kispolgárság, de még a munkásság körében is. Csak egyik jellemző tünete ennek László István beszámolója a salgótarjáni 8000 munkásról, akik még nem csatlakoztak egyetlen párthoz sem. A városokban, különösen a fővárosban rendkívül nehéz csak megközelítő képet is kapni valamely párt számszerű erejéről, de nincs kizárva, hogy választás itt is meglepetéseket fog hozni. A vidékről érkező hírek azonban szinte egybehangozva azt mutatják, hogy a kommunista párt vidéken sehol sem tudott gyökeret verni. Egyik /kisgazdapárti/ főispán elbeszélése szerint a kommunista pártnak kisebb falvakban rendezett kommunista gyűlései úgy folynak le, hogy a szónok beszéde végén megkérdezi, ki hajlandó vállalni a párt helyi megszervezését. Erre rendszerint nem jelentkezik senki, mire kinéz magának egy bizalomgerjesztőbb arcot, s megkérdi: „Ugye, maga vállalja?” Erre már rendszerint „igen” a válasz. „És ki lép be a kommunista pártba? A válasz néma csend. „Hát legalább a parasztpártba ki lép be?” A válasz erre is ugyanaz. De ezzel a kérdéssel - fejezte be informátorom elbeszélését - alaposan el is intézte a parasztpártot.

Bizonyos, hogy ezt a helyzetet a kommunista párt is világosan látja, és ha mégis - legalább a látszat szerint - hajlandó belemenni a választásokba, ennek csak az lehet a magyarázata, úgy érzi, az idő nem neki dolgozik, s az ország hangulata - minden élelmiszerkölcson és „Arccal a vasút felé”, s hasonló hangos propaganda ellenére - számára nem hogy javulna, de rosszabbodik. Nem kétséges, hogy ezzel a helyzettel függ össze Rákosinak az a nagy feltűnést keltő kijelentése, amelyben bűnbocsánatot hirdetett a „kisnyilasoknak”. Nem javított a kommunisták helyzetén Vas Zoltán polgármestersége sem. Ellenkezőleg, minden jel arra mutat, hogy Vas Zoltánt a Városháza, ez a nem az ő képességeinek és temperamentumának való taposómalom, lassan felőrli, és ezen nem segít sem a sajtópropaganda, sem a kölcsönélelem. Így a kommunistáknak a három „nagygyúja” (Rákosi, Gerő, Vas) közül az egyik lassan harcképtelenné válik.

Van azonban a kommunista pártnak egy nagyon erős választási ütőkártyája és az - a rendőrség. Tényleg az a helyzet, amit annak idején Vásáry miniszter mondott nekem -, hogy a rendőrség teljesen a kommunista párt kreációja. Életem egyik legszomorúbb élménye volt a csütörtöki rendőrtüntetés. Azt a tömeget, amely ott - zárt menetben ugyan - de ordítózva és erőszakosan felvonult a pénzügy- és a belügyminisztérium elé, csak azzal a német szóval lehet jellemezni „Lumpenproletariat”. Ahogy a tömegből kivált mintegy 50-50 főnyi „küldöttség” a pénzügyminiszter szobájába követelődött, ordítózott, verte az asztalt, ahogy a belügyminisztériumban saját kartársukat, magas rangú tisztviselőket, sőt, államtitkárokat félrelökve berontottak a belügyminiszterhez, és a miniszter orra előtt hadonászva ordítottak a rendőrök - azt lehet mondani pártjukhoz tartozó legfőbb feljebbvalójuk előtt - mindez a magyar demokrácia történetének legsötétebb lapjaira tartozik. És hogy semmi kétség ne maradjon afelől, hogy a rendőrség melyik párthoz húz, az utcán várakozó tömeg közben elénekelte az Internacionálét. Ezek után nem tartom alaptalannak azt az aggodalmat, milyen magatartást tanúsít majd ez a rendőrség a választásokban.

Jellemző, hogy ez a tüntetés ugyan tetszett egyik kollégámnak, aki a szociáldemokrata párt igen lelkes és agilis tagja. Ez az egyik megerősítője volt annak az utóbbi időben tett megfigyelésemnek, hogy a szociáldemokrata párt meglepő és feltűnő módon mind erősebben áll a kommunista vonalra. Nemcsak külső, taktikai összefogásról, „kézfogásról” van szó, hanem, hogy úgy fejezzem ki magam, doktrínáir vonalon is ez történik. Épp az előbb említett kollégám fejtegette többünk előtt, hogy a szociáldemokrata párt bizonyos dolgokban, követelésekben ma sokkal radikálisabb, szélsőségesebb álláspontot foglal el, mint maga a kommunista párt. Ezt lehetne talán éppen választási túlcitálással magyarázni, de nem az.

Jellemző eset volt a legutóbbi, nagy feltűnést keltő műegyetemi verekedés. A diákok csak szenvedő alanyai voltak ennek a verekedésnek. A közbelépő rektor leigazolatta a verekedőket. Kiderült, hogy egy gummitobos csoport - valamennyien a SZIT /Szocialista Ifjúsági Tábor/ tagjai - hatolt be kívülről az egyetemre. Nem is voltak egyetemisták. Kirángattak néhány hallgatót a tanteremből, s ezeket egy szomszédos teremben a gummitobokkal alaposan „meghírgelték”. Komollyá teszi a dolgot az, hogy közben a politikai rendőrség emberei kint úgyszólván lesben álltak, lesve, mikor avatkozhatnak be.

Az érdekes az, hogy ez a balrafordulás, amennyire megfigyelhettem, nem a párt munkástömegeiből indult ki - ami logikus lenne -, hanem a párt intellektuéljeinek, főleg fiataloknak egy csoportjából, amely erős dinamikával magával sodorja az „öregebbeket”, akiknek talán nincs is inyükre ez a magatartás. A csak taktikai összefogást még csak magyarázná a választás relatív közelsége, a polgári pártok - főleg a kisgazdapárt - előretörésétől való félelem. Itt azonban mélyebb dologról van szó, amely - ha csak a távolabbi jövőben is - a párt belső válságára, esetleg kettéválására vezethet.

Érdekes a párt magatartása a kisgazdapárttal szemben is. Szakasits, a párt „Rákosija” - mint ezt az említett újságíró is megerősítette - nem hajlandó elfelejteni Tildy Zoltánnak és társainak illegálitásban nyújtott segítségét. De már a kisgazdapárt ismételt feljűjtött kezét - a kisgazda sajtó és szónokok sohasem támadják a szociáldemokratákat és a párt vezetőit mindig hivatkoznak a velük az illegálitásban kötött szövetségre - hideg tartózkodással fogadják. Hogy ez a magatartás mennyiben fog megváltozni majd a választások után, az még a jövő titka.

Tény, hogy a párt nyugodtan néz a választások elé. Szocialista állítás szerint a pártnak mintegy félmillió szervezett tagja van, ami tekintélyes szavazatmennyiséget jelent. De azt ők is látják, hogy a kommunisták távolról sem állnak ilyen jól. A pártszervezés szívós munkája nagy erővel folyik a pártban. A taggyűjtés talán az egyetlen terület, ahol rivalizálnak a kommunista párttal. Agitációjuk kétségtelenül kevésbé ügyes, de eredményesebb, mint a kommunistáké.

A „harmadik testvérpárt”, a parasztpárt helyzetéről nehéz képet alkotni. A fővárosban a párt továbbra is az értelmiség megszerzésére helyezi a hangsúlyt, s kétségtelenül sikerült is elég számos és sok értéket magában foglaló gardát gyűjtenie, de ennek tömegsúlya aránytalanul kisebb, mint a többi pártoké. Állandóan járja a párt a vidéket, de az onnan érkezett, meglehetősen hiányos hírek szerint, nem sikerült még magát túlságosan megkedveltetni.

A kisgazdapárt ma kétségtelenül - legalább minden jel erre vall - az ország legerősebb pártja. Egyelőre azonban még mindig csak a negatívumok azok, amelyek a pártot erősítik. Ezek között a legfontosabb éppen az, hogy nem kommunista. Viszont a pártnak még mindig nincs sem jó propagandája, sem igazi, átütő erejű programja. Ügyes a pártnak az „Rend! Jog! Biztonság!” jelszava, de azt sem tudja még kellően belevinni a köztudatba. Mindamelllett a párt tömegei itt a fővárosban is a jelek szerint állandó növekedésben vannak. Olyan nagyszabású népgyűlést, mint a kommunisták, nem rendezett ugyan még a párt, és ennek aligha lenne sikere, de a mind sűrűbbé váló kisebb gyűlései zsúfolt termekben játszódnak le lelkes, sőt hangos közönség mellett. Megélnéltette a párt propagandáját az a körülmény, hogy még Tildy Zoltán továbbra is a Függetlenségi Front fenntartásának feltétlen szükségességét hangoztatja, a párt egyéb szónokai igen éles ellenzéki hangot ütöttek meg, főleg a kommunisták felé, sőt - burkoltan, de érthetően - az oroszok felé is. Mindkettőnek hallatlan erős visszhangja van a kisgazdagyűlések - majdnem azt lehetne mondani - jobboldali közönségében. Eddig legélesebben ellenzéki hangú volt Varga Béla múlt heti két beszéde, amelyre a sajtó is felfigyelt, s amelyre a Szabad Nép, majd Rákosi is választott beszédében. A vidékről érkezők egyhangúlag azt állítják, hogy a kisgazdapárt mindenütt aránytalanul a legnépesebb pártja az országnak.

Ha tehát mai benyomások alapján - ma csak benyomásokról lehet szó - próbáljuk megjósolni a választások eredményeit, ezek így alakulhatnak: Kisgazdapárt 50-60, szociáldemokraták 30, kommunisták 20-25 százalék, a többi a két másik polgári párt. Az utóbbiak közül meglepetést hozhat a Polgári Demokrata Párt, amely helyenként - így például Hatvan vidékén - értesülésem szerint meglehetősen erős.

A politikával kapcsolatban érdemes megemlíteni, hogy napilapjaink közül egyik legjobban menő lap a Kossuth Népe. Az, hogy egy semmiféle párthoz nem tartozó lap ilyen népszerű, meglehetősen elgondolkoztató és sokféle következtetést lehet levonni belőle. Ezzel szemben - mint értesültem - erősen leesett a Szabad Szó példányszáma éppen a túltengő és a lapot agyoncsapó propagandaanyag miatt.

Végül a politika krónikájához tartozik, hogy megindult egy új szervezés, amely az értelmiséget akarja pártkülönbség nélkül tömöríteni. A Teleki Munkaközösségben kijelentették, hogy az új alakulást nem tekintik konkurensnek, mert ők a fiataloságot gyűjtik össze, és azt is csak válogatott és korlátozott számban, míg az új alakulás az öregekre helyezi a súlyt, tehát úgyszólván hézagpótló. Mindenesetre a pártok az új alakulást is épp oly hűvösen fogadják, mint a Teleki Munkaközösséget, vagy mint egyes pártok a MADISZ-t [Magyar Demokratikus Ifjúsági Szövetség], amely a kisgazda ifjúsági csoport kivonulásával megszűnt létezni, illetve most már nyíltan is kommunista ifjúsági csoporttá vált.

Érdekes politikai mozaikkép talán a Szentgyörgyi professzorral folytatott beszélgetésem is. Amikor nyilatkozatot kértem Szentgyörgyitől, a következőket mondta:

- Még gondolkodom, vajon egyáltalán tegyek-e nyilatkozatot. Azt hallom, hogy itt nagyon elkeseredett a hangulat az oroszok ellen. Leszerelik a gyárakat, kellemetlenül viselkednek, és úgy értesülök, hogy ha ez így megy tovább, a jóvátétel többszörösét kell megfizetnünk. Nem tudom, hogy ilyen hangulat mellett opportunus-e nyilatkoznom. Mindenesetre jöjjön el holnap, talán addigra összeállított valamit.

Másnap megkaptam a nyilatkozatot, amelynek kissé szürke hangjára a fentiek talán megfelelő magyarázatot adnak.

1945. július 8.

Magyar Országos Levéltár, XIX-I-1-v, 11. tétel (34. doboz)

Címkek:

[választás](#) ^[2]

[Független Kisgazdapárt](#) ^[3]

[Magyar Kommunista Párt](#) ^[4]

[Magyar Nemzeti Függetlenségi Front](#) ^[5]

[MKP](#) ^[6]

[SZDP](#) ^[7]

[belügyminisztérium](#) ^[8]

[MTI](#) ^[9]

Kiadás: 5. évfolyam (2005) 5. szám

Forrás webcím: https://www.archivnet.hu/politika/valasztasi_eselylatolgotas_1945_nyaran.html

Hivatkozások

[1] https://www.archivnet.hu/politika/valasztasi_eselylatolgotas_1945_nyaran.html

[2] <https://www.archivnet.hu/cimkek/valasztas>

[3] <https://www.archivnet.hu/cimkek/fuggetlen-kisgazdapart>

- [4] <https://www.archivnet.hu/cimkek/magyar-kommunista-part>
- [5] <https://www.archivnet.hu/cimkek/magyar-nemzeti-fuggetlensegi-front>
- [6] <https://www.archivnet.hu/cimkek/mkp>
- [7] <https://www.archivnet.hu/cimkek/szdp>
- [8] <https://www.archivnet.hu/cimkek/belugyminiszterium>
- [9] <https://www.archivnet.hu/cimkek/mti>